

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Snažnost pri čebelarstvu. — Kratko poročilo o 24. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Pragi od 8. do 11. septembra. — Dopisi.

Snažnost pri čebelarstvu.

Gotovo bodo čitatelji mislili, da jim hoče „Čebela“ dokazovati, kako potrebna je snažnost pri panjih, satovji i. t. d.; pa se bodo jako goljufali. Pač hoče „Čebela“ snažnost priporočevati, pa čebelarjem samim pri spravljani čebelnih pridelkov. Povod temu sta dala dopisa s Štajarskega.

Res je ravno pri slovenskih čebelarjih čudna, pa jako grda navada: pri spodrezovanji čebelnih pridelkov vso nesnago spravljati ter čebele, zalego in črve vkup mešati in čorbo kot dobro blago prodajati. Navade laških in francoskih čebelarjev nam niso na tanko znane. Nemec bi pa tega ne storil, dasi žvepljenko še vedno rabi. Le pri nas je ta neumnost in nesnaga tako vraščena, da je vsaka beseda zastonj. Neumnost pravimo, ker čebelar s tem sam sebi škodo dela. Kako že to, saj zato vse vkup dremša, da je težje in nekaj krajcarjev več dobi? Če je res! Računimo: Panj tehta, recimo, 20 kilo blaga. Tedaj bo čebel nekako dve kili, zelo toliko bo zalege, toraj 4 × po 20 kr. = 80 kr. Če zalego in mertve čebele odračunimo, nam ostane 16 k., po 4 kr. dražji = 64 kr. Tedaj je pri vsakem kilo zgube 1 sold. Ali bo pa za sold več pošten človek rajše prodajal nesnago (skoraj bi rekli gnojnico), kakor za sold cenejše pošteno zdravo blago? Fej, vsakega take grde lakomnosti — toliko bolj pa čebelarja! Prepričani smo pa, da tudi te zgube pošten čebelar ne bo imel. Če médar sam od sebe ponuja 4 kr. več, ali se li ne bo dale pribarantati še en kr., tedaj 5 kr. več za kilo, če se kupec sme na prodajalca zanesti, da dobi od njega pošteno blago? Prav gotovo — saj sploh in navadno, če tudi ne ravno vselej; znabiti bi bil med desetimi kupci komaj en bedak, ki bi svojega dobička ne poznal.

Kdo pa je vsega tega kriv? Prav veliko čebelarji sami, ter vraščene stare navade. Tako so delali oča, tako mora delati tudi — njih sin. Kdor hoče kaj družega svetovati, je že sumljiv prijatelj, ki se le od strani dvomljivo in neverjetno pogleduje. Dalje pa moramo reči, da vsega tega so brezvestni barantači naj več krivi, veliko več kakor čebelarji. Poglejmo, kako se navadno godí. Medar pride z žvepljenko in klinčki, pa hajdi v čebelnjak ter se pali panj za panjem, dokler čebelar pustí. Med tem pride hlapec z vozom in zdaj sledi mrlič za mrličem na stol pred čebelnjakom. Mojster medar potisne štirikrat, petkrat spodrezilnik od zadnje končnice do žrelca in hajd vse v sod. Če bi hotel tudi čebelar malo razbrati: „oj nikar, le berž, meni se mudí. — „Zeit ist Geld“. Bodo že doma razložili in midva lahko odračunila.“ Res odračunita po dva, tri funte na panj, domá pa, mislite, bo res kaj razbranega? kaj še — dober je sold, kjer se dobi — zakaj bi se pa človek trudil! Občinstvo pa drago plačuje in vživa, bodisi v tej ali drugi podobi medeno čorbo, nagnjusno, da ne more bolj biti. (Konec prih.)

Kratko poročilo o 24. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Pragi od 8.—11. septembra.

(Dalje.)

Zastopana je pa bila celó tudi Amerika po g. Neuman-u s Čikage in dolina Saronska v Palestini; tedaj tudi Azija in Amerika veste za Prago.

Neka posebnost Avstrije in Nemčije se nam je po sili vrivala, torej je tudi ne smemo zamolčati; posebnost namreč, da v Avstriji se pečá s čebelarstvom naj bolj duhovščina (to je bilo očitno v Lincu in v Pragi), po Nemškem pa le bolj učitelji. Znabiti od tod neka vljudna značajnost mnogo nemških učiteljev? Bodi temu, kakor rado, nraven ali moraličen včin čebelarstva se ne da nikakor tajiti in že zarad tega bi bilo želeti, da bi se pri nas učitelji in drugi posestniki čebelarstva bolj poprijemali.

Kakor mnogobrojna pa je bila razstava ter mnogoštevilni in različni so bili zborovalci, tako pa ni bila enako mnogobrojna razprava čebelarških prašanj. Zaostala nam je zlasti ena, ter se na drugo leto odrinila, na kateri nam je bilo naj več ležeče. Pa — pogledjmo rajše, kako se je zborovalna obravnava po vrsti vršila.

Obširniše so se obravnavale sledeča prašanja: Kako bi se zamogla prijetnost in korist čebelarstva zvikšati. Govoril je naj prvo Dzierzon, potem še pet govornikov, ki so vsak po svojem prvemu dostavljali. Posebno novega in čudnega ni nobedin povedal. — Zanimivše je bilo čuti razne misli: O črti v čebelarstvu. O črti

namreč, ktera odločuje, da čebele takraj črte čebelne, unkraj črte trotovnne celice stavijo; poročevalec je bil g. Kohlrus. Rekel je: Od začetka smo delali 13 palcev široke romčeeke, imeli smo premnogo trotovnne zalege. Vkazal sem potem mizarju narediti 10 pal. široke romčeeke; al — saj veste, kako so rokodelci natanjčni, naredil mi jih je po 9 palcev široke in glejte: Zmota je bila v dobiček — čebele niso trotovnne zalege stavile. Enako je treba paziti na debelost. Če smo laštice delali po $\frac{4}{5}$ p. široke, ni bilo nobene trotovnne zalege; če smo jih pa delali po 1 palcu široke, so stavile trotovnne piskrice.

G. Gühler ne verjame, da bi bilo to tako natanjko; saj čebele tudi debelejšje sato ve nastavijo, če so jim laštice preozke.

G. Vogel je za 23 cm. ($8\frac{3}{4}$ palcev) široke romčeeke in za $11\frac{1}{2}$ mm. odstavka med lašticiami. Manj ne smé biti, ker roj v novem panji prveh štiri ali pet sato v vselej tako stavi in še le pozneje širje.

G. Budiegicki je za 25 cm. ($9\frac{1}{2}$ palcev) široke romčeeke. *)

G. Dathe je obravnaval prašanje: Po kakih vodilih naj čebelar panje pomnožuje? ter je jako grajal tiste nespametne čebelarje, ki so le na število panjev ponosni; pa ne mnogi, ampak močni panji so čebelarjem v dobiček in veselje. Zadosti močni so navadno le prvi roji, vse druge je treba združevati, dokler so zadosti čebelni. Začetniki se veselé mnogo rojev, pa veselé se — svoje nesreče.

G. grof Gnadenfeld priporoča: da dobimo vendar enkrat toliko potrebno postavo o čebelarstvu mnogo, dá, v vsakem listu, pisariti, prositi, dokazovati potrebo i. t. d. trkati tako dolgo, dokler vlade omehčamo.

Potem se je vršila volitev mesta za 25. občni zbor l. 1880. Brez ugovora je bilo izvoleno mesto Kolonja (Köln) in za prvega predsednika nadžupan Dr. Becker.

Po tem prenehleju je g. Stahala obravnaval prašanje: Kaj storiti, da čebele pridejane matice ne zadavijo? ter sem ter tje zatrdoval marsikaj, kar mu ni nobedin verjel. N. pr. da je čebela le v svojem panju srčna, v ptujem pa popolno obupna ter nikoli ne pika in se ne grize; ali da se dva roja zunaj nikoli ne koljeta. Navsvetoval je čebele, ktere mislimo združevati, iz lastnih panjev pregnati ter jih še le v tretjem panju združiti. G. Klimke svetuje matico z medom namazati ter jo od zgoraj v panj spustiti, tako ne bo nikoli zadavljena.

G. Vogel vstane potem ter naznanuje, da ima nalogo poročati: O splohni, normalni meri panjev in satnikov, pa da reč še ni dognana ter vsim jasna, da bi bilo treba mnogo govoriti in preudarjati, da pa letos v Pragi ni časa, ker potem ne pride nobeno drugo prašanje več na vrsto, tedaj predlaga, naj se reč odloži na prihodnje leto za 25. občni zbor, do tistih dob pa v časopisih reč dalje pojasnuje in presreduje.

*) Taki so v našem društvenem panju.

Odbor mu je pritrdil in — odloka moramo še leto in dan čakati.

Oglasil se je zdaj v novi državni svet, Buttlerow s Petersburga (nam je bil že znan, ker je precej od začetka poročal, da je car Aleksander mnogo zasluženemu vodju čebelarjev dr. Dzierzonu réd sv. Ane IV. razreda podelil, kterega mu je tudi takoj na prsi pripel) ter je poročal o novem čebelnem plemenu — o „Kavkaziški čebeli“.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

S Krasa meseca novembra. Preteklo leto in tekoče, oj, kak razloček! Lansko leto se je pri nas méd le cedil. Kar je človek nastavil, to so čebele nanesle. In letos! Kar je človek praznega nastavil, tisto je pa prazno odstavil.

Spomladi je bilo pri nas še vendar nekaj rojev; ali zarad preobilnega deževanja si niso mogli nič pomagati. Kako sem bil letos vesel, da sem lansko leto skušnjave premagal ter ne vsega médu prodal! Čez leto sem nad pol drugi stot strdí popital, da sem živalico saj ohranil. Računil sem, da mi bodo čebele na jesen vse povrnilo, al račun — bil je brez krčmarja. Da nam je letos nemila suša vse pridelke vzela, Vam je znano; potem pa tudi lahko veste, kako milo smo se čebelarji ob ajdovem cvetju po oblakih ozirali; ali zastonj — ni bilo niti oblakov, niti ajdovega cvetja. Za prezimovanje sem po dva panja v enega združeval, pa vendar so še tako lahki (po 14 do 16 funtov z čebelami in satovjem vred), da nevem če bodo preživeli. Dobro, da je méd po ceni, bomo vendar malo laglje lačne nasitovali. Lansko leto nam to sicer ni bilo prav, letos zna biti ne bo drugim; no, svet je okrogel in vsak pride na vrsto. Zato bo naj bolj prav, da smo zadovoljni s tem, kar nam Bog pošlje, si pa nasproti prizadevamo v umnem čebelarstvu napredovati in ne vedno pri starem kopitu ostati. Ravno o takih prilikah se pokaže, koliko je kaka reč vredna in to moram že reči, da je nov panj s premakljivimi satniki za čebelarstvo saj desetkrat priličniši in boljši, kakor star panj — zares panj v prvotnem pomenu besede.

Kdaj neki bodo naši ljudje vendar spregledali!

S Komna na Krasu pa drugo poročilo pravi, da je ajda 1. oktobra še lepo cvetela in se tedaj nadejajo obilne žetve. Enako dobro je bilo tudi v okolici Kostanjevice, Temenice in Gorijanskega. Nasproti pa silno slabo zarad prehude suše v okolici Tomajski, Sežanski, Dutovljski i. dr.